

Írólapok

A mise rendjét, azt, ami távozásod hetében következett, átaludtam, végrendeleted nem volt, minden hagyatékod lényegében én vagyok és néhány írólap, azokon utolsó napjaid. Persze, tudom, akkor már nem volt erőd írni, ezek még a korai, eltökélt időszakban születtek, de jobb rájuk így emlékezni, tudod, az ablak melletti polc legtetején őrzöm a régenyt arról, hogyan nem váltottad be ígéreted.

Nem akarok vádaskodni, csapkodni és szemre hányni, maradtak a tények. A *Feltámadásról* meg *A varázshegy* megviselt példányáról néha eszembe jutsz, mégse ereklyék, használati tárgyak inkább, bár az idő és a penész próbálja azzá rögzíteni őket. Az időnek jó ideje nem hiszek, a penész csak azokra vadászik, akik sokáig itt vannak, rejlik benne végül is biztonság.

Egyetlen egyszer olvastam el, tizenöt számozott oldalon át ígéred, a steril szobákból hazajössz közénk, a kisvárosi levegő nyugalmas bugyraiba. Néhány sor rólam, az egyik lapon beteg vagyok, valami iskolából hazahozott vírus. Menekülsz előlem, hiába szeretnél mellettem lenni, de nem engedi meg a gyengeség, elvinne. Nem tudhattad, az az ölelés számodra mindegy, nekem viszont döntő lett volna az azóta elkezdni próbált gyógyulásban.

Villanydrótok

A villanydrótok végül is a semmibe futnak, és a semmi után mondd, mi történik, anyám. Úgy rezegnek bennem ezek az áram nélküli napok, mintha ráznának, mintha egy külső erő mozgatna idegesen. Nincs nyugalom, nincsenek többé fák, csak fakó beton, kövek mindenütt. Hiába, minden csak vánszorog, lassúak az órák, így én sem haladhatok. Most annak van az ideje, hogy lépkedjek, fussak, rohanjak tovább a megkezdett úton, de a dolgok olyan felfoghatatlanul lusták, nem bírom megvárni őket. Nem akarok elrepülni, nem akarok szállni, csak biztos léptekkel járni, tudatosan előre a rögös, de kijelölt ösvényen. Követni a villanydrótok vonalát, ha úgy van, néha mégis megérinteni őket, megpihenni rajtuk. Hirtelen jött el a tél, a városban nincs hó, csak érinthetetlen hideg, de vidéken, ahová aludni járok, minden fehér. Hogy üljek le úgy bárhová, hogy ne érezzem a fagyot, hogy szenderedjek el, ha belülről valami szüntelen reszketésre késztet. Hiába markolom lábaimmal a drótokat, a fagytól nem tudom az áramütés előtt elengedni őket, a betonra fogok zuhanni, le a semmibe, és a semmi után mondd, mi történik.